

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **G. K.**, narozen dne X,
státní příslušnost Gruzie,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2019, č. j. OAM-354/ZA-ZA11-ZA20-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalovaný považuje za objasněné, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je žalobcova obava z výhrůžek neznámých osob z důvodu řádného nesplácení dluhu.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť vypověděl, že sice sympatizoval s Národním hnutím, avšak není žádného politického přesvědčení, ani nikdy nebyl politicky aktivní. Stejně tak dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť mu nehrozí pronásledování z důvodu jeho rasy, náboženství, pohlaví, národnosti, příslušnosti k sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce uvedl, že se obává pronásledování soukromých osob, neboť jim dluží peníze a dluh nezvládal splácet. Finanční problémy a následné vyhrožování pro nesplácení dluhu nespádají pod důvody taxativně uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu, proto mu nelze udělit mezinárodní ochranu v této formě. Žalovaný také uvedl, že žalobce má možnost se v Gruzii obrátit na příslušné státní orgány, ale této možnosti nikdy nevyužil. Proto není možné učinit závěr, že by mu gruzínské státní orgány nepomohly v případě, že by se na ně obrátil. Je nutné vyčerpat dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, až následně je možné využít nástrojů mezinárodní ochrany. Žalobce takto nepostupoval.
4. Žalobce v rámci správního řízení neuvedl žádné okolnosti, na základě nichž by bylo možné mu udělit mezinárodní ochranu podle § 13 zákona o azylu.
5. Žalovaný se dále zabýval tím, zda existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany ve formě humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělý, svéprávný a praceschopný muž, je zdravý a nemá žádné specifické zdravotní potřeby. Žalovaný uvedl, že humanitární azyl je udělován výjimečně v případech, kdy by bylo zcela nehumánní ho neudělit, v žalobcově případě však takové skutečnosti neshledal, proto azyl podle
§ 14 zákona o azylu neudělil. Žalovaný opřel své závěry také o to, že Gruzie je považována za bezpečnou zemi původu.
6. Žalovaný se také zabýval tím, zda neexistují důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žalobci nehrozí udělení trestu smrti v případě návratu, zejména protože v Gruzii není možné udělit trest smrti. Stejně tak žalobci nehrozí vážná újma z důvodu ozbrojeného konfliktu. Žalovaný také neshledal, že by žalobci hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Opětovně poukázal na to, že žalobce nevyužil možnosti obrátit se na příslušné státní orgány v zemi původu, přestože dle shromážděných dokumentů je možné se v Gruzii obrátit na policii, která obdobné záležitosti běžně posuzuje nebo např. i na ombudsmana, který se v Gruzii těší velké autoritě. Nad rámec toho také uvedl, že žalobce mohl využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Gruzie. Žalobce je svéprávná, praceschopná osoba, v Gruzii si jednotlivci mohou svobodně zvolit místo, kde budou žít. Žalobci tedy nic objektivně nebrání, aby této možnosti využil, nehledě na jeho ničím nepodložené tvrzení, že ho najdou všude.
7. Žalobce také neuvedl žádné důvody, na základě kterých by bylo možné mu udělit mezinárodní ochranu podle § 14b zákona o azylu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

8. Žalobce uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále porušil § 14a zákona o azylu. Upozornil, že žalovaný je povinen dbát

základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až 8 správního řádu.

9. Žalobce uvedl, že žalovaný pochybil, neboť řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem. Žalobce se rozhodl opustit Gruzii pro svůj strach z pronásledování ze strany soukromé osoby. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu je možné považovat za původce pronásledování i soukromé osoby. Pronásledování trvá již delší dobu a nezmírnila jej ani skutečnost, že se již jednou pokusil před danými osobami uprchnout do zahraničí (do Belgie). Ani po návratu výhrůžky neustaly, naopak situace eskalovala. Žalobci je vyhrožováno napadením a zabitím a k fyzickému napadení skutečně došlo, protože žalobce musel vyhledat lékařskou pomoc. Odkázal na subjektivní aspekt opodstatněných obav z pronásledování, který žalovaný nevzal v potaz.
10. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí využívá zprávy o zemi původu, avšak nepracuje s nimi dostatečně s ohledem na klíčové okolnosti daného případu. Pouhý výčet zákonných ustanovení a popsání formálních postupů pro stížnost na jednání soukromých osob nepovažuje za dostačující. Žalobce odkázal na judikaturu NSS, podle níž mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu. Pro účely posouzení existence možnosti využití ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování tedy nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi. Stěžejní je spíše posouzení toho, jak systém funguje v praxi, zejména zda samotný žadatel může spoléhat na to, že jemu konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. Dále bez bližšího odůvodnění odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, týkající se podmínek vnitřní ochrany, které žalovaný nevzal v potaz. Uzavřel, že žalovaný nesprávně vykládá termín pronásledování a současně nesehnal potřebný důkazní materiál, který by vypovídal o tom, jakým způsobem fungují v Gruzii stížnosti směřující k policejním orgánům v praxi. Dále nezohlednil subjektivní stránku pronásledování. S ohledem na to, že žalobce nesouhlasí s tím, že by nesplňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, považuje rozhodnutí za nezákonné a navrhl, aby soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobce vytrvale ignoruje skutečnost, že v zemi původu nepožádal žádné státní orgány o pomoc. Žalobce podle něj vychází z nesprávného předpokladu, že mu orgány nejsou schopny pomoci. Zcela ignoruje také podrobné vysvětlení, jež mu žalovaný poskytl v napadeném rozhodnutí, z jakého důvodu není možné mu poskytnout mezinárodní ochranu v případě, kdy nevyužil možností ochrany v Gruzii. Připomenul také, že Gruzie je považována za bezpečnou zemi původu. Opětovně shrnul závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, které považuje za zákonné, logické a srozumitelné. Označil žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
13. Žalobce podal dne 14. 4. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
14. Dne 17. 4. 2019 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že se narodil v Gori, je gruzínské státní příslušnosti i národnosti, je schopen se dorozumět gruzínsky a rusky a je pravoslavného přesvědčení. Sympatizoval s Národním hnutím, ale členem nikdy nebyl, ani nebyl jinak politicky aktivní. Je ženatý a má nezletilého syna, manželka i syn žijí v Gruzii. Dříve požádal o mezinárodní ochranu v Belgii (v říjnu 2018). Uvedl, že je zdrav a

s ničím se neléčí. Požádal o mezinárodní ochranu, neboť má v Gruzii problémy, jeho životu hrozí nebezpečí a měl strach tam zůstat.

15. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který proběhl dne 17. 4. 2019, žalobce uvedl, že se rozhodl opustit Gruzii, neboť měl finanční problémy. Své dluhy nezvládal splácet, přestože pracoval. Potom začal hrát hazardní hry, čímž se jeho dluhy prohloubily. Dlužil lidem, jejichž jména nezná, bývají v kasinech. Mohou jej na ulici zranit či zabít, mají známé všude v Gruzii a všude by ho našli. Nemůže žít ani se svou rodinou, neboť se o ni bojí. Krom toho má i dluhy u jiných osob i s úroky. Slyšel, že jiní lidé, kteří jim dlužili, byli zabiti, takové informace bývají v tisku a má je i od známých. Jemu konkrétně tito lidé vyhrožovali a napadli ho. Všude ho hledali a posílali na něj lidi, kteří mu vyhrožovali, chtěli svoje peníze. Tyto incidenty se staly v T. v únoru 2019, fyzicky jej napadli 16. 2. 2019. Bili jej a kopali, tekla mu krev, měl pohmožděny a musel vyhledat lékařskou pomoc. Napadení nikde nenahlásil, měl totiž strach, protože mu vyhrožovali, že pokud si bude stěžovat, poškodí jeho rodinu. Je zadlužený od září 2018 a dluží již 45 000 dolarů. Z počátku měl sice velké dluhy, ale když pracoval, mohl je plnit. Poté co začal hrát, tak se mu dluhy zvýšily. Hrát začal v září 2018. V říjnu 2018 požádal o mezinárodní ochranu v Belgii z totožného důvodu jako nyní. Myslel si, že když odjede, situace se uklidní, ale po svém návratu zjistil, že ho ti muži stále hledají. Při své poslední návštěvě (tj. po návratu z Belgie) nepracoval, pouze se skrýval. S vycestováním ze země neměl žádný problém. V Gruzii nikdy neměl žádné problémy se státními orgány. Českou republiku si vybral, neboť je to křesťanská země a on je také křesťan a také proto, že mu finance stačily jen na cestu sem. Nemá zde žádné příbuzné, pouze známé. Je v kontaktu s manželkou v Gruzii. V případě návratu jej nenechají na pokoji, dokud nedostanou svoje peníze, nemá žádnou nemovitost, kterou by dluhy mohl splatit, a mohli by ho i zabít. Musel by se v Gruzii cítit bezpečně na to, aby se tam vrátil, také by tam nesměli být takoví lidé, kteří provozují nelegální aktivity jako je hazard. Dále uvedl, že nemá co doplnit a uvedl veškeré důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu.
16. Součástí správního spisu je zpráva organizace Freedom House, Svoboda ve světě 2019 – Gruzie, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 2. 4. 2019 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zpráva žalovaného ze dne 30. 4. 2019 zabývající se hodnocením Gruzie jako bezpečné země původu podle stavu k dubnu 2019 a zpráva žalovaného ze dne 3. 7. 2018 týkající se bezpečnostní a politické situace v Gruzii podle stavu k červenci 2018. Dále je součástí spisu také informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 2. 1. 2018 týkající se možnosti obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnosti podat stížnost na policii v případě její nečinnosti a možnosti podat stížnost na prokuraturu v případě její nečinnosti. Z této informace plyne, že v Gruzii se na policii může obrátit každý, kdo se cítí být poškozen trestnou činností. Byť efektivita vyšetřování je ovlivněna mnohými faktory (lidským, finančním apod.), nelze říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi Evropské unie. V případě nečinnosti policie lze podat stížnost na Generální inspekci policie. Příslušníci policie jsou pak vyšetřováni jako jakýkoliv jiný občan Gruzie a prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Na nečinnost státního zastupitelství je možné podat stížnost u Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie. Na pracovníka Hlavní prokuratury Gruzie je možné podat stížnost u Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie. Příslušníci jsou prošetřováni bez ohledu na své postavení u daného orgánu a prošetřování probíhá standardně jako v jakékoliv jiné zemi.

17. Žalobce se nedostavil k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, přestože mu byla řádně doručena výzva.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
19. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 14. 4. 2019, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.
20. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Posouzení žalobních bodů

21. Žalobce předně namítl, že žalovaný pochybil tím, že nezjistil skutkový stav věci a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, v důsledku čehož došlo k nesprávné aplikaci zákona o azylu. Žalobce považuje incident, jenž zažil v Gruzii, za pronásledování. Považuje za nedostatečné vyjmenování oficiálních možností pomoci v zemi původu bez jejich bližší aplikace na popsany skutkový stav. Odkázal také na judikaturu NSS, podle níž není účelné trvat na vyčerpání všech prostředků ochrany v zem původu, pokud je zřejmé, že státní orgány země původu nejsou ochotny či schopny zajistit potřebnou ochranu žadateli o mezinárodní ochranu. Z žalobcovy výpovědi plyne, že ho napadly neznámé osoby, které po něm chtěly vrátit půjčené peníze. Žalobce incident nikde nenahlásil. Z jeho výpovědi i ze žaloby plyne, že se domníval, že jeho problémy vyřeší jeho vycestování do Belgie. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve uvedl, že je nutné vyhledat pomoc u státních orgánů v zemi původu a až následně se obracet o pomoc ve smyslu mezinárodní ochrany. Dále uvedl, že skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, čehož žalobce nevyužil. Ze shromážděných podkladů plyne, že v Gruzii je dostupná ochrana před trestnou činností poskytovaná policií, přičemž její účinnost se nikterak neliší od účinnosti tohoto typu ochrany v evropských státech. V případě nečinnosti policie je možné obrátit se se stížností na orgány, které jsou na ní nezávislé (Generální inspekce policie, státní prokuratura, Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie, ombudsman). Tedy i v případě, že by policie případně nebyla schopna řádně prošetřit žalobcem nahlášený incident, měl žalobce ještě vícero možností ochrany, které nevyčerpal. Žalobci

proto nelze dát za pravdu v tom, že žalovaný neobstaral dostatečné podklady k vydání rozhodnutí a že z nich vyvodil nesprávné závěry. Žalovaný naopak své závěry přesvědčivě odůvodnil a shromážděné podklady logicky a dostatečným způsobem propojil se zjištěným skutkovým stavem. Skutečnost, že hrozby ze strany soukromých osob neustaly ani poté, co se na několik měsíců uchýlil do Belgie, nemají žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k efektivitě prostředků ochrany odstupných v zemi původu. Žalobní bod není důvodný.

22. Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně vyložil pojem „pronásledování“ a nevzal v potaz subjektivní prvek pronásledování. Poukázal na to, že pronásledováním se podle čl. 9 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) rozumí i použití psychického a fyzického násilí. Žalobce dle svého názoru zažil pronásledování a žalovaný situaci vyhodnotil nesprávně. Žalovaný k tomu uvedl, že ze žalobcem uvedených skutečností neplyne, že by mu hrozilo pronásledování z jakéhokoli důvodu uvedeného v § 12 zákona o azylu. Soud se zcela ztotožnil se závěrem žalovaného. Z žalobcem uvedeného nelze uzavřít, že by mu hrozilo pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce v souvislosti s tím namítl, že žalovaný nevzal v potaz subjektivní aspekt odůvodněných obav před pronásledováním. Subjektivní prvek definice uprchlíka, který je vyjádřen v § 12 písm. b) zákona o azylu slovy „odůvodněný strach“ a v čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice slovy „oprávněné obavy“, není jedinou (ani rozhodující) podmínkou pro udělení azylu. Azyl lze žadateli udělit, třebaže původcem jednání, které v žadateli vyvolalo obavu či strach z pronásledování, je soukromá osoba, nicméně je tomu tak pouze v případě, že státní orgány země původu nejsou schopny či ochotny ochránit žadatele před touto soukromou osobou. S ohledem na to, že žalobce nevyhledal pomoc státních orgánů, nelze takový závěr učinit. Žalovanému nelze vytýkat, že v situaci, kdy dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje dvě podmínky pro udělení azylu (příčinná souvislost pronásledování s azylově relevantním důvodem a přičitatelnost jednání soukromých osob státu), se nezabýval subjektivní stránkou věci (tedy vnitřním prožíváním nastalé životní situace žalobcem). Subjektivní prvek definice uprchlíka musí být dán současně s naplněním všech dalších podmínek. Není-li byt jen jeden z těchto prvků naplněn, nelze žadatele považovat za uprchlíka.
23. Žalobce také stručně poukázal na to, že závěry žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení jsou nepřezkoumatelné, neboť nehodnotil faktory, jež měl dle judikatury posuzovat. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce mohl své problémy řešit i přestěhováním v rámci Gruzie. Vycházel z podkladu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, podle nějž gruzínská ústava garantuje občanům základní práva a svobody, včetně svobody volného pohybu, což odpovídá i informacím mezinárodních organizací, konkrétně organizace Freedom House. Žalobce v rámci pohovoru neuvedl žádné okolnosti, které by mu v přesídlení bránily. Při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost

žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení (blíže viz např. i žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93). Obdobně podle rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, je třeba při posuzování možnosti vnitřní ochrany posoudit: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Byť žalovaný tyto okolnosti nevzal v potaz výslovně, uvedl, že Gruzie je obecně považována za bezpečnou zemi původu (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie), kde jsou stěžejní gruzínské orgány v rukou ústřední vlády, obecně jsou tam dodržována lidská práva a gruzínská ústava garantuje svobodu pohybu. Žalobce v rámci žaloby uvedl, že se žalovaný nezabýval všemi okolnostmi, kterými se měl zabývat pro posouzení možnostmi vnitřního přesídlení, avšak nikterak toto tvrzení nerozvedl. Uvedl sice rozsáhlou citaci z judikatury, která ale nemůže nahradit tvrzení žalobce, na základě nichž by mu bylo možné dát za pravdu. Z toho plyne, že ani v žalobě neuvedl žádnou okolnost, jež by mu ve vnitřním přesídlení bránila. Ničím nepodložená domněnka žalobce, že by ho oni lidé našli všude, nemůže zvrátit závěr o efektivitě tohoto řešení. Proto soud neshledal, že by stručný odkaz žalovaného na shromážděné materiály a závěr o možnosti vnitřního přesídlení porušil práva žalobce. Ani tento žalobní bod tak není důvodný. Soud doplňuje, že úvaha o dostupnosti účinné vnitřní ochrany je v daném případě nadbytečná, což ostatně plyne i z uvození příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí slovy „nad rámec výše uvedeného“, pro napadené rozhodnutí není stěžejní a slouží pouze k posílení ústřední úvahy žalovaného, že žalobce se měl pokusit dosáhnout ochrany na území země původu (primárně vyčerpáním všech dostupných právních prostředků ochrany před trestnou činností soukromých osob).

24. Žalobce v žalobě také uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil 14a zákona o azylu. V této souvislosti proto soud připomíná, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k němu a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (blíže viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, potvrzený rozšířeným senátem v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Vzhledem k tomu, že prostá citace ustanovení nenaplnuje náležitosti žalobního bodu, soud se těmito tvrzeními nezabýval. Stejně přistoupil i k tvrzení žalobce o porušení konkrétních ustanovení správního řádu, které je obsaženo v bodu II. žaloby, pokud k těmto ustanovením žalobce v další části žaloby neuvedl konkrétní argumentaci. Za žalobní body tak nelze považovat ani tvrzení uvedená na konci str. 2 a začátku str. 3 žaloby, v nichž žalobce zdůrazňuje povinnosti plynoucí ze základních zásad správního řízení a § 68 odst. 3 správního řádu a obecně vyjmenovává pochybení, kterých se měl žalovaný dopustit (řádně nezjistil skutkový stav, nepřihlédl k rozhodným skutkovým okolnostem, nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu, rozhodnutí nevyplývá ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, chybí vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně). Tato tvrzení mají charakter vyjmenování typových pochybení, jichž se mohou správní orgány ve správním řízení obecně dopustit (doslovně shodný text je obsažen i v žalobách jiných gruzínských žadatelů vedených u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 53 Az 19/2019 a 53 Az 28/2019). Nejsou nicméně jakkoliv konkretizována a zejména pak individualizována ve

vztahu k napadenému rozhodnutí. Tyto obecné floskule univerzálně použitelné v jakékoliv správní žalobě nepředstavují řádně formulovaný žalobní bod.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

25. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce